

Lojzka Špacapan:

V VETRU JE ZAPISANO VSE

V vetru je zapisano vse –
šelesenje,
drhtenje,
ihtenje.

Moje ime.

Rekli so,
prepozno,
zamujena leta,
vse bistveno se dogaja prej,
že davno prej.

Jaz pa sem sanjala
o velikih stvareh,
vztrepetavala ob njih,
ko so privrele iz grl
velikih pevcev,
klecala pod težo njih,
ki so prihajale
iz glasbe
velikih glasbenikov
in padale s platen
slikarskih mojstrov.
Sanjala o stvareh,
ki parajo dušo
nekje med vrsticami.

A nisem imela ničesar,
razen strtega hrepenenja.
Ujeta v kamnu
spi majhna ptica.
V mislih,

v srcu jo že imam.
Slutim utrip
njene tanke peruti,
njen glas
včasih v spanju zaznam.

Kamen je kamen,
ranjena je moja dlan.
Izgorevam v kamnu,
kličem jo, šepetam.

Neki dan bo vzletela
– veter v travah bo onemel –
zapustila kamen,
lišaje in mah –

ali pa dleto
v moji dlani
sesipa v pepel jo
in prah.

Nekega dne bo prišlo pismo.
Pri vratih ure in ure postajam,
zato malo verjetno,
da bi me lahko obšlo.

Čakanju včasih
ni utripa zaznati,
poslednje upanje
ugaša med vrati.

Čeprav je na dlani,
ni ga bilo letos,
ni bilo lani . . .

Pismo je prava
majhna umetnina,
presenetljivo drobna,
bela vezenina,
ki daje upanje in vrača čas,
če me spomin ne vara.

Če nisem od čakanja
že premaknjena,
če nisem stara.

Vse bo nosilo s seboj moj dotik,
ko me ne bo,
bo žalost šumelo staro drevo.

Vse bo nosilo s seboj moj pogled,
rožno krilo, modro nebo,
biser v rosi, dekliško oko.

Vse bo nosilo s seboj moj utrip,
polje in cvet,
in ta trenutek,
v svetlobe večnosti ujet.

Da je bila vsaka minuta,
ko sem ti sledila čez gmajno,
tisto pravo, zaresno življenje,
pravijo.
A jaz, ptica, ne vem,
so te moje dlani kdaj pobožale
ali sem tvoj dotik
samo slutila.

Neki dan v tej bolni jeseni,
ko se je listje obletavalo,
ostala je gmajna stara in osivela.
A jaz sem tu še naprej bajala
in nisem,
nisem dojela.

Kje so živali,
kje so živali,
so se pred mano
skrile v brlog?
So tudi zame kje
tihe samote,
so kje,
so kje,
o bog!

Prste preraščajo mi
polnočne trave,
klečim pred tvojim
obličjem, gospod,
klečim v prahu,
rotim te

in molim,
če pojdeš,
me vzemi s sabo odtod.

S teboj sem šla,
sloneč ti mehko na rami,
tiha, skorajda žalostna.

Brez teže, vsa še včerajšnja
s teboj sem šla,
v slepeči večerni luči,
kakor metulj omamljena.

In v tistem svetem,
nezemskem kraju,
skoro spet mlada,
v vsakem cvetu
sem te imela rada.

V ugašajočem soncu
svetla,
ognjena portreta,
ti in jaz,
nocoj za večnost ujeta.

Nekoč
so se v maju
odpirale rože za naju,
drhtel omamen zrak,
izgoreval rdeči mak.

Zorelo grozdje v brajdi,
zadnja čebela v ajdi,
čez nebo neme ptice,
sonce, z lučjo kresnice.

Nikoli, nikdar ne bi smelo
nositi jesen v to deželo.

V dotiku te rane jeseni
je komu tako,
kot je meni?

Izrezala bom tednu dan
in šla z njim,

kamor zvonček komaj kdaj zaniha,
V zvoniku starem
se je ustavil čas,
le veter skozenj
kdaj zapiha.

Izrezala bom tednu dan,
utrinek blag,
predrag smehljaj
in legla med prelivanje modrine
in legla
kar tja v en dan.

In vse bo zopet tu,
vse, kar imam.